

Arrest

nr. 172 113 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2015 tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2015 werd verzoeker tegengehouden in de luchthaven van Brussel-Nationaal als passagier in transit naar Frankrijk.

1.2. Er werd hem op dezelfde dag een beslissing tot teruggedrijving betekend alsook een beslissing tot nietigverklaring van zijn visum. Het huidige beroep betreft thans de beslissing tot nietigverklaring van het visum. Deze luidt als volgt:

“(…)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

“(…)

Heeft / hebben / werd

“(…)

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 04.12.2015.

x het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2 het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32,1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene beweert voor toerisme naar Parijs af te reizen. Hij is niet in het bezit van enig bewijs (geen reservaties / geen toeristische documentatie / geen reisgids / geen stadsplannen) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt.

Betrokkene kan bijzonder weinig informatie geven omtrent de invulling van zijn verblijf. Hij heeft geen kennis van te bezoeken plaatsen, bezienswaardigheden,... (hij kent enkel de Eiffeltoren).

Betrokkene zegt er nog een "grand frère" te hebben. Hij toont ons een telefoonnummer op zijn GSM. Hij is niet echter niet in het bezit van een adres of een uitnodiging of enig ander document welke dit aantoont.

Betrokkene is in het bezit van 1380euro. Dit is juist voldoende voor het betalen van zijn hotel (1313euro - nog niet betaald). Zijn portefeuille met erin zijn kredietkaart zou hij hebben vergeten in de taxi naar de luchthaven in Abidjan. Hij heeft dus geen geldmiddelen om zijn verblijf te betalen.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij het annulatieberoep aangezien de beslissing tot terugdrijving volledige uitvoering heeft gekregen en deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Met betrekking tot de visumaanvraag was het gegeven visum geldig van 7 december 2015 tot 6 januari 2016 voor een bezoek met de feestdagen. De termijn van dit visum is inmiddels niet meer geldig. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de vernietiging van de bestreden beslissing geen voordeel meer oplevert aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting evenwel op dat overeenkomstig artikel 34.8. van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode) de informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum in het VIS ingevoerd wordt overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening, waardoor een later visum kan worden geweigerd of verzoeker op een later tijdstip de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd. De gevolgen van de bestreden beslissing strekken zich aldus verder uit dan enkel de termijn waarvoor het visum wordt toegestaan.

Wat er ook van zij, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat indien de vereiste van het belang zo zou worden geïnterpreteerd dat vergunningen of toelatingen met een beperkende werking in de tijd niet meer dienstig zouden kunnen worden aangevochten nadat deze verstreken zijn, en dit om redenen buiten de wil van de verzoekende partij, dit ertoe zou kunnen leiden dat het bestuur telkenmale opnieuw op grond van dezelfde motivering een weigeringsbeslissing zou kunnen nemen zonder dat de betrokkene daartegen op ontvankelijke wijze beroep zou kunnen indienen. Een dergelijke zienswijze ontnemt aan de betrokkene elke vorm van rechtsbescherming ten aanzien van die beslissing. De Raad herinnert daarbij aan het standpunt van de Raad van State in zijn arrest nr. 221.164 van 24 oktober 2012:

"Artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang".

De verzoeker stelt terecht dat het belang niet teloorgaat door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke

beslissingen uit de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Het belang voor een verzoeker kan liggen in het risico dat hij loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken. Zo niet, dan dreigt de verzoeker telkens met een onwettige beslissing te worden geconfronteerd die hij niet kan aanvechten waardoor zijn recht op daadwerkelijke rechtshulp in het gedrang komt.

De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad van State als administratieve cassatierechter valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag daarbij echter geen te enge interpretatie aan het begrip "belang" geven die ertoe zou leiden dat geen actueel belang wordt aanvaard wanneer de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken, zoals hij te dezen nochtans doet. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen door de verzoeker duidelijk in het huidige middel is opgeworpen en hetgeen bovendien de openbare orde raakt. De vermelding in het bestreden arrest dat de verzoeker bij een toekomstige weigering van een visumaanvraag alsnog beroep kan indienen, doet niets af aan de duur van de beroepsprocedure die dit juist onmogelijk maakt indien de visie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het actuele karakter van het belang zou worden gevolgd."

De bovenstaande redenering kan onverkort worden toegepast in de huidige zaak. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij eveneens optrad in het geciteerde arrest van de Raad van State en aldus geacht kan worden kennis te hebben van deze rechtspraak, hetgeen haar er blijkbaar niet van weerhoudt keer op keer ontvankelijkheidsexcepties op te werpen aangaande kwesties waarover inmiddels gevestigde rechtspraak bestaat. Het is de Raad niet geheel duidelijk wat de verwerende partij, behoudens het langer aanslepen van de procedure, daarmee beoogt.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 32 en 34 van de Verordening EG/810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Principes

In de zaak Boudjlida, 0-249/13, laat het Europees Hof van Justitie gelden dat :

"Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn en over de modaliteiten van zijn terugkeer.

Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat een illegaal verblijvende derdelander zich, voordat de bevoegde nationale autoriteit jegens hem een terugkeerbesluit uitvaardigt, tot een raadsman kan wenden opdat deze hem bijstaat wanneer hij y door die autoriteit wordt gehoord, mits de uitoefening van dit recht het goede verloop van de terugkeerprocedure niet ondermijnt en de doeltreffende tenuitvoerlegging van richtlijn 2008/115 niet in gevaar brengt.

Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de lidstaten evenwel niet verplicht de kosten van die rechtshulp voor hun rekening te nemen in het kader van de kosteloze rechtsbijstand. "

Dat de visumcode en de richtlijn 2008/115/EG zijn Europese regelgevingen waarop het algemeen beginsel van de Europese Unie van recht tot horen van toepassing is.

Dit beginsel vindt zijn grondslag in het algemeen beginsel aangaande de rechten van verdediging en wordt bijvoorbeeld toegepast wanneer een overheid een verwijderingsbeslissing neemt.

Het algemeen beginsel «audi alteram partem» leidt ertoe verzoeker toe te staan zijn opmerkingen te laten kennen aangaande de motieven die konden leiden tot de beslissing.

In casu, is de terugdrijvingsbeslissing een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG en de nietigverklaring van zijn visum een toepassing van de visumcode, bijgevolg moet het algemeen beginsel van recht tot horen worden toegepast.

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

Overwegende dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven men zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen¹;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, vervolgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet,

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Overwegende dat artikel 74/13 laat gelden dat :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Artikel 34 van de visumcode laat gelden dat :

" 1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD" of „INGETROKKEN" aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect" en het woord „visum" ongeldig gemaakt doormiddel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 11 van de VIS-verordening. "

2, Toepassing in onderhavig geval

Ten eerste. laat artikel 34 lid 4 van de visumcode gelden dat :

"Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum."

In casu, is de beslissing op dezelfde redenen gebaseerd dan de terugnijving namelijk dat verzoeker geen voldoende bewijsstukken heeft gegeven omtrent de doel en omstandigheden van zijn reis (quod non).

Dit kan niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van het visum wat in casu wel het geval is;

Dat bijgevolg, verwerende partij artikel 34 heeft geschonden;

Ten tweede. wordt in artikel 34 eerste lid ook nader benadrukt dat :

"op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden

verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld. "

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd omtrent de afgiftevoorwaarden namelijk ernstige redenen die aannemen dat het visum op onrechtmatige wijze werd verkregen;

Terwijl dit een voorwaarde alvorens een visum te kunnen nietig verklaren;

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing zowel artikel 34 van de visumcode als de bepalingen omtrent de motiveringsplicht;

b) Audi alteram partem - artikel 32 Visumcode ~ artikel 74/13

Ten eerste, werd verzoeker amper gehoord door de DVZ terwijl het algemeen beginsel van recht tot horen (Europese Unie - beginselen van behoorlijk bestuur) impliceren dat vooraleer een ongunstige beslissing wordt genomen verzoeker wordt gehoord.

Deze ongunstige beslissingen zijn de terugnijving, de nietigverklaring van zijn visum en de detentie.

Terwijl verzoeker elementen had die in zijn voorkeur konden spelen :

Nummer van zijn grote broer Vluchtticket naar Frankrijk (met terugreis naar Ivoorkust) (stuk 3) Verzekeringpolis (stuk 4).

Indien verwerende partij, verzoeker had ingelicht dat men zijn visum ging nietig verklaren omdat de bedoeling van zijn reis niet duidelijk was had hij zijn grote broer kunnen vragen dat deze het bewijs van hun familieband alsook van zijn voornemen om zijn broer gedurende zijn reis financieel te steunen.

Er werd hem de mogelijkheid niet gegeven om meer informatie te geven omtrent zijn familie in Frankrijk.

Verzoeker heeft degelijk een 11grand-frère" in Frankrijk. Dat het feit dat hij familie (namelijk twee broers) heeft in Frankrijk, verklaart waarom hij zo weinig toeristische informatie bijhad. Er werd zelfs niet gebeld naar zijn broer zodat hij bijkomende informatie en bewijzen zou verzenden.

Hij ging de kerstfeesten met zijn twee broers vieren. Deze zouden hem ook alles ter plaatse betalen.

Hij heeft een vlucht via België genomen omdat die minder duur was.

Dat nog erger, verzoeker voor dat zijn advocaat langskwam zelfs niet had verstaan dat zijn visum werd nietig verklaard. Verzoeker is immers Franstalig, d beslissing is opgesteld in de Nederlands taal en er werd hem gezegd dat indien hij de vertrek melding zou tekenen en afziet van zijn recht om een verzoek tot uiterst dringende noodzakelijkheid, hij naar Frankrijk zou kunnen terugkeren, wat valse informatie is.

Verzoeker heeft de mogelijkheid niet gehad om te worden geïnformeerd van zijn rechten en van zijn plichten, en te worden gehoord ten aanzien van de maatregelen die tegen hem gingen worden ingevoerd wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel, audi alteram partem .

Daarenboven gezien de beslissing een uitvoering is van de visumcode en van de richtlijn 2008/115 moest verwerende partij ook toepassing maken van het algemeen beginsel van de Europese Unie.

Ten tweede, heeft deze tekortkoming ook een impact op de wettigheid van de beslissing ten aanzien van artikel 32 van de visumcode en artikel 8 EVRM.

Nu verzoeker niet conform de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehoord heeft verwerende partij ook geen rekening kunnen houden met de relevante feiten van de zaak wat een schending uitmaakt van de motiveringsplicht in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht en de twee voornoemde bepalingen.

Ten derde, kwam verzoeker kwam naar Frankrijk (via België) om zijn familie (grote broers) te bezoeken via de feesten wat deel uitmaakt van zijn privéleven en zijn familiaal leven.

Verwerende partij vermeldt hieromtrent en zonder meer dat verzoeker verklaart een "grand frère" te hebben zodoende maakt zij geen grondig onderzoek van de grief van verzoeker onder artikel 8 EVRM en schendt dit artikel.

1 EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21

2 EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29

3 EHRM 27 november 2003, Worva/Polen, §§95-96

4 EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38

5 EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37

6 EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83

7 RvSt. 22 december 2010, n° 210.029

8 RvV 38367, 9 februari 2010

9 I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998;

10 A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, *De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht*, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258;"

3.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat het huidige beroep slechts betrekking heeft op de beslissing tot nietigverklaring van een visum dat werd genomen op 13 februari 2015. In de mate verzoeker in het middel alsnog grieven ontwikkelt ten aanzien van de terugnijvingsbeslissing - die ten gevolge de

tenuitvoerlegging ervan volledige uitwerking heeft gekregen - is het middel dan ook niet ontvankelijk. Om die reden kan verzoeker dan ook niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inroepen, aangezien deze bepaling uitsluitend betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat een schending van de formele motiveringsplicht *prima facie* niet is aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratie (RvS 205.501 van 21 juni 2010).

3.2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 32, 1, a), II en 34.1 van de visumcode als juridische grondslag.

Artikel 32, 1, a), van de visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;”

Artikel 34 1. van de visumcode bepaalt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Verzoeker voert in een eerste concrete grief aan dat overeenkomstig artikel 34, vierde lid, van de visumcode het feit dat niet alle in artikel 14, lid 3, van de visumcode bedoelde bewijsstukken aan de grens konden worden voorgelegd niet automatisch de nietigverklaring van het visum met zich meebrengt.

Artikel 14 van de visumcode bepaalt:

“Artikel 14 Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

[...]"

Verzoeker verklaarde zich naar Frankrijk te willen begeven voor toerismedoelstellingen. De bewijsstukken die konden worden opgevraagd om het reisdoel te staven waren overeenkomstig bijlage II van de visumcode:

"Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

A.DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT

(...)

3.voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

- een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;

- een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

- in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis

(...)"

De bestreden beslissing steunt niet enkel op de vaststelling dat één van deze documenten zou ontbreken, maar motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van enig bewijs (geen reservaties / geen toeristische documentatie / geen reisgids / geen stadsplannen) waaruit op duidelijke wijze een gepland toeristisch bezoek blijkt, daarnaast kon hij bijzonder weinig informatie geven omtrent de invulling van zijn verblijf. Hij had geen kennis van te bezoeken plaatsen of bezienswaardigheden. Hij verklaarde een "grand frère" te hebben, waarvan hij een telefoonnummer in zijn GSM had. Hij was echter niet in het bezit van een adres of een uitnodiging of enig ander document welke dit aantoonde. Verder werd nog gemotiveerd dat hij weliswaar net voldoende middelen had om zijn hotel te betalen, maar geen verdere geldmiddelen had om zijn verblijf te betalen. De bestreden beslissing steunt op een geheel aan vaststellingen aan de hand waarvan wordt besloten dat verzoeker zijn reisdoel niet aantoonde. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de bestreden beslissing slechts steunt op het ontbreken van één van de in artikel 14.3 bedoelde bewijsstukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom deze motivering niet draagkrachtig is. De Raad is dan ook van oordeel dat de motivering dat verzoeker het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet aantoonde, derwijze dat op het ogenblik van afgifte niet aan de voorwaarden was voldaan, niet kennelijk onredelijk is. Derhalve kon op goede gronden worden besloten tot de nietigverklaring van het visum.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord, gaat hij eraan voorbij dat hij naar aanleiding van de grenscontrole op de luchthaven op 13 februari 2015 uitvoerig ondervraagd werd door de federale politie, onder meer over zijn reismotieven en zijn contacten in Frankrijk. Waar verzoeker aanvoert dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om informatie te geven omtrent zijn familie, blijkt dit niet uit de gegevens van het administratief dossier. Integendeel, uit het politieverlag blijkt dat verzoeker bij het verduidelijken

van zijn reisdoel uitdrukkelijk werd verzocht zijn contacten te duiden en daarbij gewaagde van een "grand frere", waarvan hij enkel het gsm-nummer had en waarover hij voor het overige geen enkele toelichting kon verschaffen.

Verzoeker betoogt in het middel dat, indien hij zou zijn ingelicht over de nietigverklaring van het visum, hij zijn broer had kunnen contacteren om hem financieel te steunen voor de verdere duur van zijn reis. Hij voert aan dat hij ook een tweede broer heeft in Frankrijk, hetgeen verklaart waarom hij zo weinig toeristische informatie bij had. Hij wenste immers de kerstfeesten te vieren met zijn broers.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker in staat was zich uit te drukken en geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld door de federale politie. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard zich voor toerisme naar Parijs te willen begeven en dat hij een grote broer had. Hij verklaarde ook geenszins zich naar zijn broer te zullen begeven, maar dat hij in een hotel zou verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verzoeker naar aanleiding van het politiegehoor niet naar behoren in de gelegenheid werd gesteld zich uit te drukken omtrent zijn reismotieven. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij pas voor het eerst in zijn verzoekschrift gewaagt van de aanwezigheid van een tweede broer en van het voornemen om met zijn broers de kerstfeesten te vieren. Verzoekers betoog dat hij de vragen die hem werden gesteld niet zou hebben verstaan, kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker aanvoert dat hem werd beloofd dat hij naar Frankrijk zou kunnen gaan indien hij de verklaring van vertrek ondertekende, kan zulks niet worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier. Deze verklaring werd opgesteld in het Frans en houdt in dat verzoeker zich neerlegt bij een verwijdering naar het land van herkomst. Nu verzoeker verklaart Franstalig te zijn, kan worden aangenomen dat hij deze verklaring, die hij ondertekende, heeft begrepen. Er zijn geen concrete elementen aanwezig die er op wijzen dat verzoeker werd misleid bij het ondertekenen van deze verklaring.

Waar verzoeker tenslotte een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker, toen hij werd gehoord, geen gewag heeft gemaakt van zijn voornemen om de kerstfeesten in familiaal verband door te brengen. Verzoeker maakt hier, ondanks dat hij ten gepaste tijde werd ondervraagd omtrent zijn reismotieven, pas voor het eerst melding van naar aanleiding van het annulatieberoep, zodat het bestuur hier dan ook geen rekening mee kon houden.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT